

[Ragnhild Andersen.]

Jeg skal meget indtrængende anbefale at stemme for dette ændringsforslag.

I vort ændringsforslag nr. 1 har vi som sagt foreslået, at de 12 mill. kr. forhøjes til i alt 30 mill. kr. Tager vi i betragtning, at gymnasieeleverne efter vor mening skal have de 3 mill. kr., og at seminarieeleverne antagelig vil få den ene million af beløbet som lån, vil man se, at vort forslag ikke fuldt ud når op på de 29 mill. kr., som Danske Studerendes Fællesråd anså for påkrævet til den videregående uddannelse; men det ligger dog i nærheden af det, studenterne selv mente var absolut nødvendigt. I Danske Studerendes Fællesråds henvendelse til regering og folketing i efteråret påvistes det på en efter min opfattelse både saglig og nøgtern måde, at behovet for stipendier og lån var på mindst 29 mill. kr., og det blev sagt, at med en sådan bevilling ville det kun være muligt at yde en beskednen hjælp og kun til dem, der virkelig havde behov derfor. Rådet gik ud fra, at maksimum af, hvad der kunne ydes, ville blive 3 221 kr. til en person, der var både studieegnet og økonomisk kvalificeret, som de udtrykker sig, og de gik ud fra, at studenten dog mindst måtte bruge 4 400 kr. om året for at kunne studere.

Ingen har indtil nu kunnet antaste disse beregninger, ingen har kunnet påstå, at der var et mindre behov end det, som Danske Studerendes Fællesråd var kommet til. Så meget mere uforståeligt er det for mig, at man ikke har stillet sig mere imødekommende, end tilfældet er. Det kan dog vel ikke her være spørgsmålet, om vi har råd til at give de 17 mill. kr. mere til uddannelsen af vore unge, om vi har råd til at investere penge i et så nyttigt foretagende som det at uddanne ungdommen. Vi har lige givet tjenestemændene 140 mill. kr. Skulle vi så ikke have råd til at give 17 mill. kr. mere til de unges uddannelse? Det kan vist ikke være rigtigt.

Jeg anbefaler så indtrængende, jeg kan, tingets medlemmer at stemme for vore to

ændringsforslag om at forhøje beløbet til 30 mill. kr., 20 mill. kr. til stipendier og 10 mill. kr. til lån, og om at stille de 3 mill. kr. til rådighed til støtte for gymnasieeleverne, og jeg anbefaler udvalget at træde sammen igen og forbedre lovforslaget mellem anden og tredje behandling, hvilket jo, selv om vi tager den knappe tid i betragtning, meget vel kan lade sig gøre, hvis der er god vilje dertil.

Af udvalgsbetænkningen fremgår det, at undervisningsministeren har taget skridt til nedsættelse af et udvalg, bl. a. med den opgave at undersøge mulighederne for at give den del af de studerende unge, der har arbejde og indtægt ved siden af studiet, skattelettelser. Mit parti ser med sympati på disse undersøgelser og på mulighederne for ad denne vej at give en håndsrækning til de unge, der studerer, og som må have arbejde ved siden af for at klare sig igennem.

Derimod er vi ikke enige med udvalgets mindretal, som fremsætter det synspunkt, at forsørgere, der bekoster deres børns uddannelse, bør have ret til at fradrage udgifterne dertil i den skattepligtige indkomst og således få skattemæssige begunstigelser.

Det er klart, at sådanne skattelettelser først og fremmest vil have betydning for de større indkomster, og det er utvivlsomt også dem, der er tænkt på; her vil de have akkurat samme virkning som et tilskud til forældrene. Jeg forstår ikke, at de partier, der, som venstre, giver udtryk for, at man hellere skal yde lån til studenterne end stipendier, nu så varmt her i tinget taler for via skattevejen at give tilskud eller stipendier til forældre. Disse to ting svarer ikke til hinanden. Jeg er i og for sig enig med venstre i, at de forældre, der har økonomisk evne dertil, bør hjælpe deres børn til at gennemføre uddannelsen i den udstrækning og så langt, de har evner og muligheder derfor. Den hjælp, samfundet skal yde, bør efter vor opfattelse bestå i, at ingen med rige evner, lyst og energi